Nr. 36

5 september 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

De Vrolÿke Familie

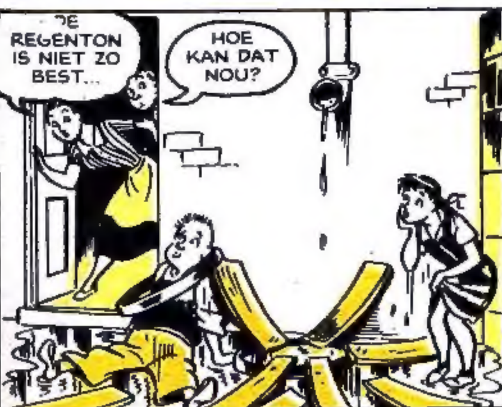

LOUIS PASTEUR

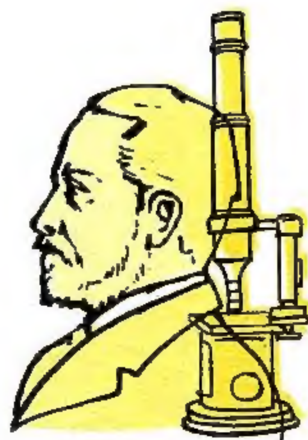
Weldoener der mensheid

Louis Pasteur werd op 27 december 1822 te Dôle in de Franse Jura geboren. Hij was de zoon van eenvoudige ouders. Zijn vader was leerlooier, zijn moeder de dochter van een tuinman. Nadat de familie nog in verschillende andere kleine plaatsjes had gewoond, vestigde zij zich tenslotte in Arbois, waar Louis naar school ging. Hij had een helder verstand maar was op school toch maar een middelmatige leerling. Wel blonk hij uit in tekenen en in zijn dorp was hij bekend door de vele portretten die hij van de inwoners maakte. Zijn vader wilde hem beslist geen schilder laten worden, maar drong er bij hem op aan voor onderwijzer te gaan studeren. Natuurkunde en scheikunde trokken hem onweerstaanbaar aan. Nadat hij enige tijd onderwijzer was geweest, ging hij naar Parijs om daar aan de universiteit te studeren. In 1847 eindigde hij zijn studie en werd leraar aan het lyceum van Dijon. In 1867 werd hij hoogleraar aan de Sorbonne, de beroemde universiteit van Parijs. Louis Pasteur deed in zijn studententijd reeds allerlei proeven. Hij interesseerde zich vooral voor de leer van de microben, de zeer kleine wezentjes die ziekten veroorzaken. Zijn ontdekkingen waren van buitengewoon groot belang voor de wijnbouw in Frankrijk. De kans op een mislukte oogst werd veel kleiner.

Louis Pasteur kreeg in zijn werk met vele tegenstanders te doen. Dezen beweerden dat een microbe zo maar uit zichzelf in een bepaalde vloeistof kon ontstaan. Pasteur bewees echter dat de lucht erbij nodig was. Daartoe kookte hij bepaalde vloeistoffen die hij goed afgesloten hield. Alle levende microben in deze vloeistoffen waren door het koken gedood. Na enige tijd waren de vloeistoffen nog in dezelfde goede staat. Daarna stelde Pasteur de vloeistoffen aan de buitenlucht bloot en na verloop van enige tijd traden er in de stoffen verschijnselen van bederf op, veroorzaakt door de microben in de lucht.

Hoewel Pasteur door dit werk reeds ons aller dankbaarheid waard is, hebben zijn onderzoekingen op dit gebied hem niet de grootste roem gebracht. Deze kreeg hij door zijn bestrijding van hondsdolheid. Na talloze en talloze proeven ontdekte hij hoe de zo gevreesde ziekte werd veroorzaakt en welk geneesmiddel ertegen gebru kt kon worden.

In juli 1885 werd Joseph Meister, zoon van een slager, toen hij op weg was naar school, door een dolle hond aangevallen en gebeten. De dokter die de wonden onderzocht, gaf de wanhopige ouders van de negenjarige Joseph de raad naar Parijs te gaan om Louis Pasteur over het geval te raadplegen. Deed men dit niet, dan zou hun zoontje onherroepelijk binnen enkele weken sterven. Hoewel Pasteur zelf overtuigd was dat zijn serum, zijn geneesmiddel tegen hondsdolheid, afdoende was, aarzelde hij geruime tijd. Zijn serum was namelijk nog nooit op mensen toegepast. Als het eens mislukte! Maar als het lukte, zou het zonder twijfel de gehele lijdende mensheid ten goede komen. De smeekbeden van de ouders van Joseph Meister en het onbeperkte vertrouwen van zijn medewerkers in zijn kundigheid brachten tenslotte Louis Pasteur tot het besluit zijn serum te gebruiken.

De behandeling duurde tien dagen. Louis Pasteur verkeerde in angstige spanning. Maar toen was de crisis voorbij en was de kleine Joseph Meister gered. Louis Pasteur had gezegevierd! Later verklaarde Meister, dat hij in die tien dagen Pasteur tien jaar ouder had zien worden. Langzaam maar zeker verbreidde de roem van Louis Pasteur zich nu. Van alle kanten werd zijn hulp en raad ingeroepen en ontelbaar velen vonden door zijn arbeid genezing.

Toen werd hij zelf door een ernstige ziekte getroffen. Hij herstelde gedeeltelijk maar kreeg niet zijn oude krachten terug. Die waren gesloopt door zijn onvermoeide arbeid. Op de achtentwintigste september 1895 stierf Louis Pasteur, die zijn gehele leven in dienst van de lijdende mensheid had gesteld. De laatste woorden, die hij tot een van zijn medewerkers sprak, waren: „Er is nog zo veel te doen."

A. v. Vl

Hij interesseerde zich vooral voor de leer van de microben.

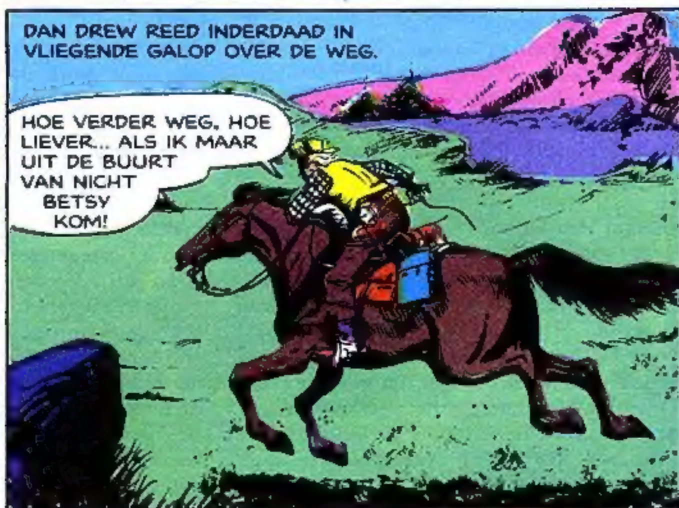
KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

DE WAGEN WERD INGESPANNEN, ALLE COWBOYS REDEN MEE NAAR DE STAD OM NICHT BETSY WELKOM TE HETEN. ALLEEN BALDY, DE KOK, BLEEF OP DE BOERDERIJ.
IK ZAL DAT NICHTJE LATEN ZIEN WAT KOKEN IS...

DE COWBOYS MAAKTEN VAN DE GELEGENHEID GEBRUIK OM ENKELE INKOPEN TE DOEN. ENKELEN VAN HEN KOCHTEN EEN NIEUWE HOED. DAARNA TROKKEN ALLEN NAAR HET STATION.
EN NU MAAR UITKIJKEN NAAR ONZE GAST, JONGENS.

KANSAS KID REED TOT DICHT BIJ DE TREIN, TUREND NAAR DE UITSTAPPENDE REIZIGERS. DAN DREW HAD ECHTER NIET VERTELD HOE ZIJN NICHTJE ER UIT ZAG.
WIE IS NU NICHT BETSY? NIEMAND VAN ONS KENT HAAR.

EEN OGENBLIK LATER WERD KANSAS KID OP ONVERWACHTE WIJZE IN ZIJN GEDACHTEN GESTOORD.
WAT IS DAT?
DIEF! IK ZAL JE...

EEN MAN WERD ZO HEFTIG VAN HET BALKON VAN DE WAGON GEDUWD, DAT HIJ LANGUIT OP HET PERRON VIEL.
KAN IK HELPEN, MEVROUW?
EEN KAARTJE LEGGEN, HÈ? EN DAN MAAR VALS SPELEN! WAAR IS DE POLITIE?

ZWAAIEND MET HAAR PARAPLU STAPTE EEN DAME UIT DE TREIN. DE MAN OP HET PERRON KRABBELDE OVEREIND, TOEN DE WOEDENDE DAME DREIGEND EN ONVERVAARD OP HEM AFKWAM.
IK DIEN EEN AANKLACHT IN. IK WIL M'N GELD TERUG!
MOET U ZO EEN DAME BEHANDELEN?

Brabo

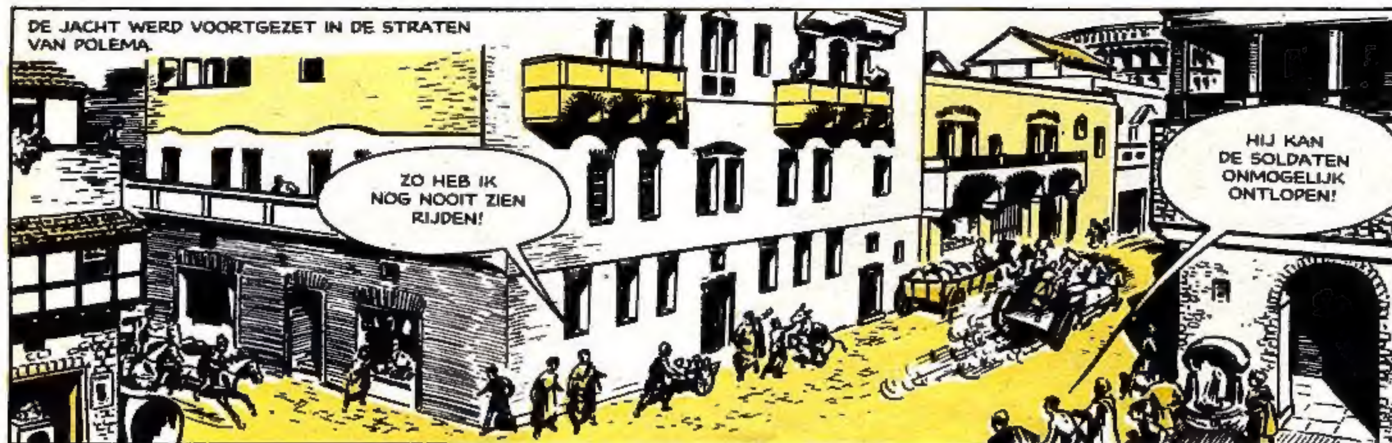

DE WAGEN-MENNER

WE MOETEN SENATOR TIBERO BEWIJZEN WAT DE PAARDEN WAARD ZIJN. DE SOLDATEN MOGEN ONS NIET INHALEN.

DE WAGEN WAS NET OP TIJD IN DE TUNNEL.

DE DIEVEN MOETEN DE HOEK AL OM ZIJN. VOORUIT, MANNEN!

BRABO KEEK OM EN ZAG, DAT DE SOLDATEN DOORREDEN.

ZE ZIJN ERIN GEVLOGEN. MAAR WE ZULLEN DE VOORSPRONG NOG MOETEN VERGROTEN.

HET VOLGENDE MOMENT DENDERDE DE WAGEN HET DAGLICHT IN... DE JONGENS SLAAKTEN EEN KREET.

VOORUIT! WAT BETEKENT DIE ENORME MENSENMENIGTE?

DE WEG IS VERSPERD DOOR MENSEN DIE NAAR HET STADION GAAN!

ELDA'S TELEURSTELLING VERANDERDE IN VREUGDE.

KIJK! DAAR IS SENATOR TIBERO!

WE MOETEN HEM BEREIKEN EER DE SOLDATEN ONS HEBBEN INGEHAALD!

EEN HERAUT DEELDE HET VOLK IETS MEE. BRABO BEGREEP WAT ER AAN DE HAND WAS.

LARS MELDUS, DE KAMPIOEN VAN LIBIË, BIEDT VIJFTIG ZILVERLINGEN AAN DEGENE, DIE HEM KAN VERSLAAN IN EEN WEDSTRIJD OVER TIEN RONDEN. WIE WAAGT EEN KANS?

DE MEDEDELING GAF BRABO EEN GEDURFD IDEE!

DE SENATOR GAAT NATUURLIJK KIJKEN. HET IS ONZE KANS OM HEM TE LATEN ZIEN WAT DE WITTE HENGSTEN WAARD ZIJN.

JE KUNT HEM NOOIT VERSLAAN. DE SCHIMMELS ZIJN TE VERMOEID!

IK ZAL WINNEN! ANDERS WORDEN DE WITTE HENGSTEN VERKOCHT.

De bloedrobijn van Taj Mahal

XV

door Herm. Mathesen

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Het echtpaar Nigg en hun zoon Albert zijn met de journalist Louis Frison op weg naar de robijnmijnen van Birma, waarover zij willen schrijven. In het vliegtuig reist ook mee Din Mahmud Sabisthari, directeur van de mijnen. Tijdens de vliegtocht wordt de piloot door dacoits, rovers uit de bergen, gedwongen om te landen. Het vliegtuig verongelukt bij de landing. De rovers houden Din Mahmud gevangen; als losprijs eisen zij de beroemde bloedrobijn van Taj Mahal. In een dorp van de dacoits worden allen gevangen gehouden door de hoofdman Pinga Mauk; de dwerg Kawaguchi slijpt er robijnen voor hem. De tovenares Dwa Chone zet Chan-Kim en diens zoon Gopal aan tot opstand tegen Pinga Mauk; het mislukt, Chan-Kim en Gopal vluchten. Frison en Albert weten eveneens te vluchten; Paw Min wordt door Pinga Mauk naar de mededirecteur van de mijnen gestuurd om de losprijs voor zijn vader te halen. Frison en Albert, die een ontstoken voet heeft gekregen, sluiten zich bij hem aan. Chan-Kim en Gopal stelen op de beroemde Birmaweg een ziekenhuisauto; later neemt Frison deze auto in bezit en maakt Chan-Kim en Gopal bewusteloos met chloroform. Frison wordt echter gearresteerd voor diefstal van de auto. De andere directeur van de mijn, sir Lewis Tancock, wil zelf de bloedrobijn in bezit krijgen.*

Twaalf of dertien vrouwen stonden er te werken. Regelmatig dompelden zij de grote puntvormige hoeden in de kreek, schepten ze vol modder en lieten dan het water door het stro druipen. Een langdradig werkje, want het water druppelde er slechts langzaam door.

Sir Lewis bleef ernaar staan kijken. Hij wist dat deze vrouwen soms nog stukken saffier en robijn van behoorlijke waarde vonden. De modder in de kreek hier was het slib van de mijnen, dat afgewerkt was. Daar moest de directie van de mijnen afblijven. Wat er in het slib nog gevonden werd, was volgens de wet het eigendom van de vrouwen.

Sir Lewis liep peinzend verder naar de mijn.

Plotseling... wat was dát?... Hoorde hij daar geen geschuifel? Hij vóélde als het ware, dat er iemand in zijn nabijheid was. Iemand die trachtte zich in het gewas te verbergen. Hij voelde een koude rilling over zijn rug gaan.

Nu wist hij het zeker: hij zag een donkere schim over de rossige grond... een blauwe schaduw. Maar het was geen mán. Een jongen! Een jongen met een hoofddoek en een gebatikte lap. Een Birmaan. Hij stond een ogenblik besluiteloos en sloop toen verder. Welke reden kon de jongen hebben zich verborgen te houden? Nu zag hij hem weer. Die probeert zich te verstoppen, net of hij achtervolgd wordt. Ja, de jongen werd achtervolgd. Hij hoorde ver weg het geblaf van honden. Sir Lewis kénde dat geblaf. Het waren politiehonden, die erop afgericht waren vluchtelingen te zoeken.

Maar plotseling schrok hij, hij werd helemaal koud: de jongensstem gilde: „Sir Lewis... Sir Lewis..."

Hij stond als vastgenageld aan de grond, toen de jongen plotseling uit het struikgewas te voorschijn schoot en hem toeriep: „Sir Lewis...! Help...! Ze komen!"

„Wel alle... Ben jij...?" stamelde sir Lewis. „Jij bent...?"

„Ik ben Paw Min," riep de jongen. „Ik ben uit de gevangenis ontvlucht."

„De gevangenis?"

Sir Lewis begreep er niets van.

„De gevangenis te Mandalay. Meneer Frison wordt er ook gevangen gehouden. En vader is bij de dacoits... De dacoits zullen hem vermoorden. En meneer Frison laten ze niet los. Ze willen hem niet loslaten, omdat hij die rode schoenen draagt..."

Sir Lewis kon er geen touw meer aan vastknopen, hetgeen trouwens niet te verwonderen was.

Maar de honden blaften al dichterbij: de politiehonden!

Sir Lewis Tancock was vuurrood geworden.

Dus Paw Min leefde. De jongen stond daar in levenden lijve voor hem.

„U kunt vader helpen," huilde Paw Min. „U kunt hem uit de handen van

de dacoits redden. Maar als u niet helpt, zullen ze hem vermoorden. Dat heeft Pinga Mauk gezegd."

„En wie is Pinga Mauk?"

„Een dacoit, een man, die altijd woord houdt."

Sir Lewis kon het roepen van de naderende politiemannen al horen. Honderden gedachten flitsten door zijn brein.

De voornaamste was deze: de bloedrobijn was in gevaar. Of beter gezegd: de rijkdom, waar hij zo stellig op gehoopt had...

Din Mahmud Sabistharі leefde dus, als gevangene van de dacoits... En Paw Min leefde ook...

Hoe ze allebei kwijt te raken?

De takken van het struikgewas bewogen. Roodbruine honden schoten uit het donkere groen te voorschijn. Er was voor Paw Min geen ontkomen meer mogelijk. De vrouwen bij de beek stoven gillend uiteen. Ze lieten de grote hoeden in de steek, waadden door het water heen, sprongen van steen op steen naar de overkant om zich daar in het wilde gewas zoveel mogelijk in veiligheid te brengen.

Paw Min stond als verlamd. Sir Lewis was enige stappen achteruitgeweken, doodsbenauwd, dat de grimmige honden ook hem zouden bespringen. Maar de dieren waren goed afgericht. Ze hadden het spoor van Paw Min gevolgd. Zij vielen hem niet aan, zij beten niet, maar hielden zijn kleren vast met hun sterke tanden.

Daar kwamen de politiemannen, die de honden gevolgd waren. Zij hijgden even hard als hun honden en staarden wild uit hun ogen. Twee agenten grepen Paw Min vast en geboden de honden hem los te laten. De dieren gehoorzaamden onmiddellijk.

„Ik ben Paw Min," riep de jongen uit, „ik ben de zoon van Din Mahmud Sabistharі, de directeur van de mijn! Sir Lewis kent mij en mijn vader. Hij zal kunnen getuigen..."

Een ogenblik greep sir Lewis naar zijn hoofd. Hij behoefde nu alleen maar te zeggen, dat hij de jongen niet kende, en dán...

Maar neen, dit zou ál te gemeen zijn, dáártoe kon hij nog niet besluiten. De gedachten flitsten door zijn brein... Hij dacht aan de robijn... aan de rijkdom die hem wachtte. Hij sloot de ogen... Toen hij ze weer opende, zag hij de politiemannen die hem aanstaarden.

„Is het waar?" vroeg er een. „Kent u deze jongen?"

Sir Lewis opende de mond reeds om ja te zeggen. Maar er was iets, een heel slechte gedachte, die hem weerhield.

En nogmaals vroeg de brigadier: „Kent u deze jongen, sir?"

Sir Lewis zei langzaam: „Neen, ik heb die jongen nooit eerder gezien!"

„Sir Lewis...!" Paw Min huilde bijna. Het werd hem te machtig. „U kent mij toch, sir Lewis? Ik ben de zoon van Din Mahmud!"

Nog had sir Lewis de gelegenheid om terug te komen van de slechte weg, die hij had ingeslagen. Hij slaakte een diepe zucht.

„Neem die jongen mee," zei hij, „hij is een bedrieger..."

Nog waagde Paw Min een kans: „Daar bij de mijn! Die vrouwen! Zij kennen mij. En de mannen ook, die bij de kreek werken. De slijpers kennen mij! Iedereen kent mij."

„Heren," zei sir Lewis tegen de politiemannen, „ik verzoek u de jongen onmiddellijk mee te nemen. Hij is vermoedelijk een spion. Zulke mensen kunnen wij in de omgeving niet gebruiken."

Met deze woorden maakte hij aanstalten heen te gaan.

Hij was erin geslaagd de politiemannen te overtuigen. En om zijn geweten het zwijgen op te leggen stak hij een sigaret op. Alsof een sigaret zou helpen!...

NEGENTIENDE HOOFDSTUK

Een ogenblik heerste er een doodse stilte... Paw Min stond roerloos. Hij had sir Lewis nooit vertrouwd, maar dat hij zo gemeen was... neen, dát had hij nooit kunnen vermoeden.

Hij keek de brigadier aan. Die aarzelde even. Zou hij naar sir Lewis luisteren? Natuurlijk, de politieman bééfde voor sir Lewis, want hij wist, dat de directeuren van de mijnen machtige mensen waren, die hem veel moeilijkheden konden bezorgen.

Paw Min had al gezien, wat er in de brigadier omging. Hij wierp nog een snelle blik op de honden en dan... het was de enige uitweg, hij sprong van de helling, zes meter diep, in de richting van de beek... een laatste poging om aan de greep van de politie en de honden te ontkomen.

Als een bezetene stortte hij zich in het woelige water van de kreek. Het reikte hem tot het middel. Een seconde bleef hij staan, keek om en zag, dat drie honden zich langs de helling omlaag lieten glijden. De politie moedigde de beesten aan. Sir Lewis zag groen van spanning... Als die jongen nú nog ontvluchtte.

Paw Min worstelde zich verder door de woelige stroom. Zijn voeten zonken in de modder en dus kon hij niets anders meer doen dan een steunpunt zoeken op de verspreide rotsstenen.

Vijf dagen geleden was het hem gelukt uit de cel van de politiepost te Mandalay

Paw Min worstelde zich verder door de woelige stroom.

te ontkomen. Een van de bewakers had het luikje vergeten te sluiten, zodat Paw Min erin geslaagd was zijn lange, magere arm door de tralies te wringen en de grendel van de deur te schuiven. Op het ogenblik, waarop hij de cel verliet, was er niemand in de gang. Even later, vlak bij de deur, was hij twee beambten tegengekomen, die gelukkig geen aandacht aan de jonge Birmaan hadden geschonken. Met kloppend hart was hij langs hen heen geglipt. En van dat ogenblik af had hij gerénd, als een bezetene, de lange weg af in de richting van Mogok. Telkens als hij het geluid van motoren hoorde, was hij in de bossen gevlucht om even later weer zijn ren voort te zetten. Soms was hij tussen het groen gekropen om uit te rusten. Onder de blote hemel, achter een steenhoop, had hij enige uren geslapen. En dan was hij weer voortgegaan. Hij wist zelf niet of hij één of twee dagen had gelopen... Zijn voeten bloedden, maar daar kon hij geen aandacht aan schenken. Hij wilde naar Mogok, naar sir Lewis. Om zijn vader te redden en om tegen dokter Bennet te zeggen wat er allemaal gebeurd was.

En toen... vlak bij het doel, vlak bij Mogok gekomen, had hij in de verte het gehuil van de honden gehoord. Met zijn laatste krachten was hij doorgerend, in de hoop bij sir Lewis Tancock bescherming te vinden...

Alles tevergeefs.

Sir Lewis Tancock had hem verloochend en verraden.

Sir Lewis Tancock was een schurk!...

En nu... was alles afgelopen... voorbij. De honden hadden hem te pakken. Hij voelde een vlijmende, ondraaglijke pijn in zijn rug, bij de schouder, toen werd alles donker om hem heen en had hij een gewaarwording of de aarde onder hem wegzonk... altijd dieper.

Paw Min had het bewustzijn verloren...

Toen Paw Min de ogen opende, wist hij niet meer waar hij was. Hij zag om zich heen niets dan witte gordijnen. Recht voor zich zag hij een venster, waarvoor de takken van een groene plant rustig heen en weer wuifden in de wind.

„Zo, vent," klonk een vriendelijke stem, „ben je eindelijk wakker?"

Een ogenblik keek hij de verpleegster aan, nog niet begrijpend wat hij ervan moest denken.

Plotseling voelde hij zich opnieuw beklemd. Hij herinnerde zich nu ook alles en vroeg: „Vader...?"

Wanhopig probeerde hij zich op te richten.

„Ik moet eruit," riep hij en het klonk als een noodkreet.

De zuster knikte lachend van neen.

„Je blijft rustig liggen. Je bent gewond en je wonden moeten eerst genezen..."

„Maar vader... en de anderen...!" riep hij wanhopig uit.

Vreemd... de zuster keek hem aan alsof ze precies wist wat hij bedoelde.

„Wacht maar even," zei ze, „dan zal ik je vriend Albert Nigg even roepen."

„Albert Nigg?" Paw Min zette grote ogen op. „Waar ben ik dan?" vroeg hij.

„Je bent in het hospitaal te Mogok. Bij dokter Bennet. Je bent nu veilig onder onze bescherming..."

Nu wist Paw Min helemaal niet meer, wat hij ervan moest denken. Hij wilde de zuster om een verklaring vragen, maar toen hoorde hij stemmen: de stem van Albert, die opgetogen uitriep: „Is hij bij kennis?"

Ja, hoor, daar stonden ze voor zijn bed: Albert Nigg, meneer Frison en nog een vreemde meneer... natuurlijk de dokter.

Meneer Frison zag er weer uit om door een ringetje te halen. Zijn pak zat een beetje nauw, want hij had het van de dokter gekregen. Albert Nigg hinkte nog een beetje, maar zag er overigens patent uit.

„Beste Paw," zei meneer Frison, „we komen hier om je te bedanken."

Paw wilde de schouders ophalen, maar dat deed pijn. Hij begreep niet waar meneer Frison op doelde.

„We hebben aan jou onze bevrijding uit Mandalay te danken."

Meneer Frison kwam aan de rand van het bed zitten.

Met gierende banden nam de auto de bochten van de kronkelige weg.

„De honden hebben je lelijk te pakken gehad, jongen."

„Ja, meneer."

„Er zat voor de politiebeambten van Mandalay, die je tot hier achtervolgd hadden, niets anders meer op dan je naar het hospitaal van dokter Bennet te brengen. Iedereen dacht dat je dood zou gaan. Maar je bent taai, zoals nu wel is gebleken."

Paw Min keek zijn vriend Albert lachend aan.

„Nou, en zo kwam alles uit... Want de brigadier vertelde dat je een van de gevangenen was, die verdacht werden van het stelen van de ziekenhuisauto. Nou... dat klonk al heel erg gek, omdat dokter Bennet jou en je vader goed kent. En toen hij hoorde, dat ook een jongen, die Albert Nigg heette, en een zekere meneer Frison verdacht werden van autodiefstal, is hij onmiddellijk naar Mandalay gegaan..."

„Ja," vulde dokter Bennet nu het verhaal aan, „en toen hebben we de politieautoriteiten te Mandalay eens flink de huid volgescholden... Ze hebben daar hun fout erkend."

Paw Min sloot de ogen...

Toen vroeg hij — het kwam er bijna fluisterend uit: „En... nog nieuws van vader?"

Het bleef even stil, voordat Albert antwoordde: „We hebben nog niets gehoord. Ook niet van mijn vader en moeder..."

Paw Min kneep de lippen stijf opeen, blijkbaar om de tranen die dreigden te komen, te bedwingen.

Nu klonk weer de donkere stem van dokter Bennet. Hij deed zijn best heel opgewekt te praten.

„Och, maak je over hen maar niet ongerust. Dat komt nu allemaal in orde. Je begrijpt wel dat we, toen we hoorden wat er allemaal gebeurd was, onmiddellijk de autoriteiten in de arm hebben genomen. Er worden uitgebreide maatregelen getroffen om hen te bevrijden..."

Paw Min lag nog steeds onbeweeglijk met gesloten ogen. Hij wist dingen, die de anderen nog niet wisten. Nog nooit had hij tegen Albert verteld, hoe Pinga Mauk had gedreigd de heer en mevrouw

Nigg om hun verraad te zullen terechtstellen. . .

En zijn eigen vader. . . Din Mahmud Sabisthari. . . wat zou er met hem gebeuren, als Pinga Mauk de bloedrobijn niet kreeg?

Zou hij nu alles vertellen wat hij wist?

Ja, natuurlijk, dacht hij, het zal hard zijn, maar het is beter. . .

Toen Paw Min was uitgesproken, zat Albert op de rand van het bed te schreien. Hij was wanhopig. „Ze zijn dood," kreunde hij tussen zijn snikken door.

Twee verpleegsters leidden hem weg en gaven hem een kalmerend drankje.

De dokter en meneer Frison bleven nog bij het bed van Paw Min. Deze smeekte hen naar sir Lewis te gaan en de bloedrobijn van hem op te eisen. „Alleen de robijn kan mijn vader redden! Als Pinga Mauk de robijn niet krijgt, zal hij mijn vader doden."

De dokter stelde hem gerust

„Pinga Mauk zal wel wijzer zijn. Het zijn niets dan dreigementen. Natuurlijk geeft sir Lewis die robijn niet af. Bovendien is de zaak nu in handen van de politie. Die regelt de zaak op haar eigen manier. . . Er wordt een expeditie voorbereid tegen Pinga Mauk en zijn mannen. Het is voor het eerst, dat de regering het waagt tegen de dacoits op te treden, zij het dan onder druk van buiten af."

Opeens kwam Paw Min overeind

„Ik wil eruit. Ik wil mee," riep hij.

De dokter drukte hem met zachte dwang achterover. „Luister eens, vent, als je niet kalm blijft, konden de zaken weleens heel anders uitvallen dan je verwacht. Het zou dan weleens kunnen gebeuren, dat je vader jóú niet meer te zien krijgt. Je bent de koorts te boven gekomen en vroeger dan we verwacht hadden. Als je zo tekeergaat, gaan je wonden weer open en de koorts keert terug. En ik kan er dan niet voor instaan, dat het weer zo goed met je afloopt."

Paw Min knikte.

Een verpleegster, die naderbij was gekomen, vroeg: „Hij heeft zich nogal opgewonden, dokter. Zal ik hem een spuitje geven?"

„Dat zal het beste zijn," bevestigde dokter Bennet. Hij richtte zich tot Paw Min: „En ga nu maar rustig slapen. Er wordt alles gedaan om je vader te bevrijden. Straks rijden meneer Frison, Albert en ik naar Mandalay en vandaar naar het dorp van de dacoits, waar het vliegtuig is neergekomen. Als je wakker wordt. . . wie weet, misschien staat je vader dan wel voor je. . ."

„Ja, meneer."

Met gierende banden nam de auto de bochten van de kronkelige weg van Mogok naar Mandalay. Dokter Bennet zat aan het stuur. Hij had de weg al honderden malen gereden en hij kende ieder bochtje en iedere kuil. Albert voelde zich minder op zijn gemak. Hij zou het een prachtrit hebben gevonden, als hij de afgrond naast de weg niet had gezien. Soms hield hij de adem in, want dan leek het of de auto recht in de diepte reed.

Albert, de dokter en Frison hadden achter het zware teakhout dekking gevonden.

En er was nog iets anders dat hem beklemde: de gedachte aan zijn vader en moeder. Paw Min had hem alles verteld. Dokter Bennet had hem al dikwijls moed ingesproken. En ook nu weer, nu de weg een eind rechtuit liep en hij dus niet alle aandacht bij het stuur nodig had, verklaarde de dokter: „Pinga Mauk zal wel wijzer wezen. Hij doodt zonder reden geen vreemdelingen. In zijn hart is het geen kwade kerel."

Want dokter Bennet kende hem goed. Ook de dacoits kwamen soms zijn hulp wel inroepen en zelf had hij hun aanvoerder Pinga Mauk meermalen behandeld. „Neen," mompelde hij als tot zichzelf, „zó is die kerel niet. Hij is een rover. . . een vechtjas. . . en hij heerst als een tiran over zijn mannen Bovendien," vervolgde hij, „Pinga Mauk en zijn mannen zullen mij nog weleens nodig hebben. . . Neen, ik geloof niet, dat hij mensen in koelen bloede zal vermoorden."

Dokter Bennet sprak met zoveel overtuiging, dat Albert weer gedeeltelijk was gerustgesteld. Tenminste voor een poosje.

Daar lag Mandalay al, eerder dan Albert verwacht had: één bocht nog en ze reden de stad al binnen. Het was er wanordelijk druk. Met grote behendigheid stuurde de dokter zijn auto tussen de mensenmenigte door en stopte voor het bureau van politie. Albert bekeek het gebouw nu met heel andere ogen dan enige dagen geleden. Het was er nu vreemd stil in de gangen. Dokter Bennet ging naar binnen, vroeg de anderen even op hem te wachten. Bijna onmiddellijk kwam hij terug.

„Ze zijn al onderweg. Vier overvalwagens. Dertig man! Uit Rangoon zijn ook overvalwagens onderweg. Ze zullen de dacoits omsingelen"

„En," vroeg meneer Frison, „wat doen we nu?"

„We gaan erheen," zei dokter Bennet vastberaden en met iets als een glimlach voegde hij eraan toe: „Ik denk dat ze er wel een dokter kunnen gebruiken." Toen scheen hij opeens ergens aan te denken en keek Albert aan. „Het lijkt mij beter, dat je hier blijft, jongen."

Albert schrok.

Hij wilde erbij zijn als zijn vader en moeder bevrijd werden. Hij keek de dokter zo wanhopig smekend aan, dat deze plotseling besloot: „Enfin. . . komaan. . . je bent een flinke kerel. Dat heb je al bewezen." En zonder verder nog iets te zeggen kroop hij achter het stuur.

Het was een moeilijke weg, te smal dan dat twee auto's elkaar er zouden kunnen passeren. De dokter was genoodzaakt er langzamer te rijden. Opeens zag Albert zijn gezicht tot een grimmige grijns vertrekken. Er wás iets: dokter Bennet hield één oog op de weg, het andere op het achteruitkijkspiegeltje.

Hij remde, zette de wagen stil en plotseling knalde zijn bevel:

„Eruit!"

Zelfs meneer Frison was ervan onder de indruk; hij volgde het voorbeeld van de dokter, die bliksemsnel het portier opende en uit de wagen sprong. Verdere verklaringen waren overbodig, want de kogels floten hen om de oren.

Albert had de wagen ook gezien, die dokter Bennet even tevoren in het spiegeltje had opgemerkt. Een witte auto was hen gevolgd en had plotseling het vuur op hen geopend!

Enkele kogels kletterden tegen de auto van dokter Bennet aan. Albert, de dokter en Frison hadden achter het zware teakhout dekking gevonden. Meneer Frison en de dokter trokken hun revolvers.

„Zie je nu wel," siste de dokter Frison toe, „dat het goed is dat ik je een revolver heb gegeven?"

„Ja maar, wie kan dat zijn?" vroeg meneer Frison.

„Sir Lewis," zei de dokter, want hij had de achtervolger herkend.

„Alleen?"

„Alleen . ."

Dokter Bennet had de situatie goed begrepen.

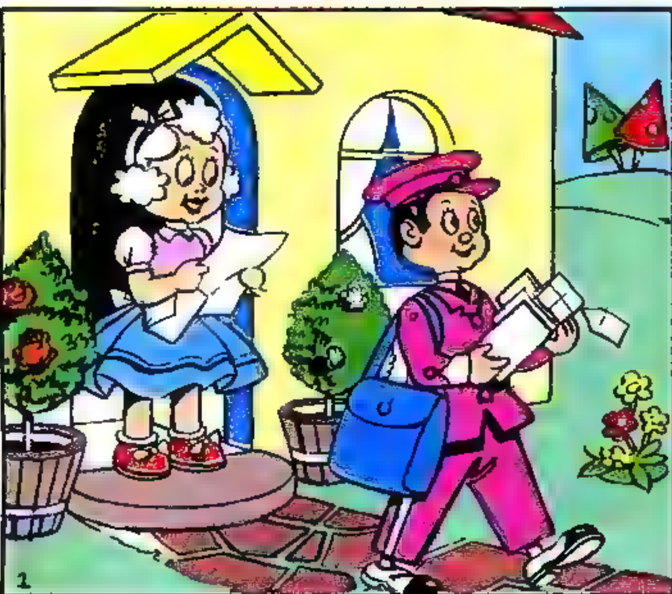
„Hij heeft zich eerst van Paw Min willen ontdoen," zei hij. „En nu van ons."

Het schieten begon opnieuw, maar tot nog toe zat het drietal veilig. Teakbomen zijn dik en het hout is hard.

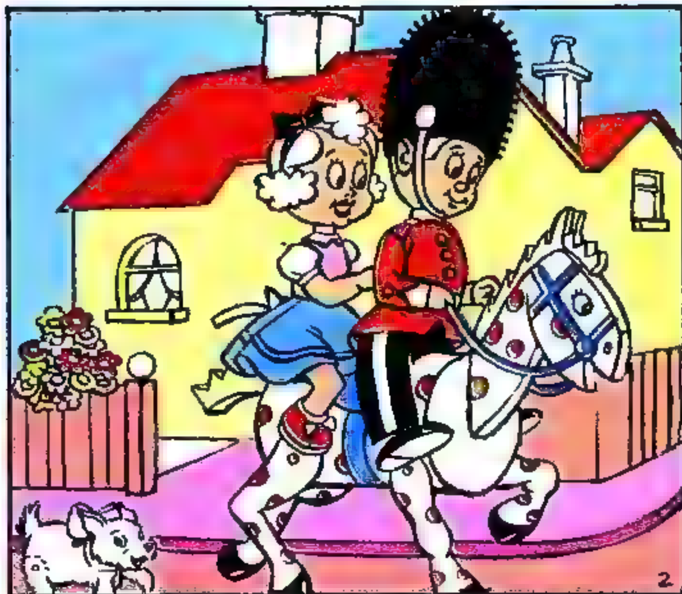
WORDT VERVOLGD

SPELEND

De post heeft gebeld en Dollie doet vlug open. „Een brief, Dollie," zegt Barend de post. „Fijn, wel bedankt, Barend," roept Dollie hem na. „Gauw even lezen! Ooooo! Cowboy Tex schrijft dat hij een feest geeft."

Dollie maakt zich klaar voor het feest en weer gaat de bel. Het is Tommie, de speelgoedsoldaat, om haar af te halen voor het feest. „We kunnen samen wel op Batty's rug," zegt Tommie. „Houd je goed vast, daar gaan we."

„Daar komt Klaartje de koe ook aan," zegt Dollie. „Ga jij ook naar het feest?" „Ja, en Kwink de Clown ook." Ze horen in de verte nog iemand roepen. „Ik ga ook mee naar het feest," roept Wikwak de wekker, die hen vlug inhaalt.

Cowboy Tex staat zijn vrienden al op te wachten en wuift met zijn hoed. „Jippeeayee," roept hij, „welkom op het feest." Zijn paard Blakkie stemt al hinnikend met de vreugdekreten in en kan van opwinding haast niet blijven stilstaan.

SPEELGOED

Iedereen weet dat cowboy Tex heel veel spelletjes kent; lasso gooien, achten draaien in de lucht en nog veel meer. Kwink de clown wil het hem nadoen en klimt op de rug van Monty de ezel. Alle gasten juichen hem toe.

Dan is het Tommies beurt. Hij klimt op de rug van Klaartje de koe en probeert stevig te blijven zitten, zelfs als Klaartje de achterpoten in de lucht gooit. Cowboy Tex maakt er lachend een eind aan en nodigt iedereen aan tafel.

Cowboy Tex heeft lekker eten klaargemaakt. Gebakken ham, zwarte koffie en in boter gebakken pannekoeken, die druipen van de stroop. „Hmmmm!" smult Tommie, „wat een feestelijke maaltijd." „Ik vind het even knap als je lassokunstjes," zegt Dollie

„Laten we nu bij het kampvuur gaan zitten en liedjes zingen net als echte cowboys," stelt Tex voor. Zo vieren ze nog vrolijk feest, totdat de zon ondergaat. „Dank je wel voor je gezellige cowboyfeest, Tex," roepen alle gasten in koor.

Captain JOKER

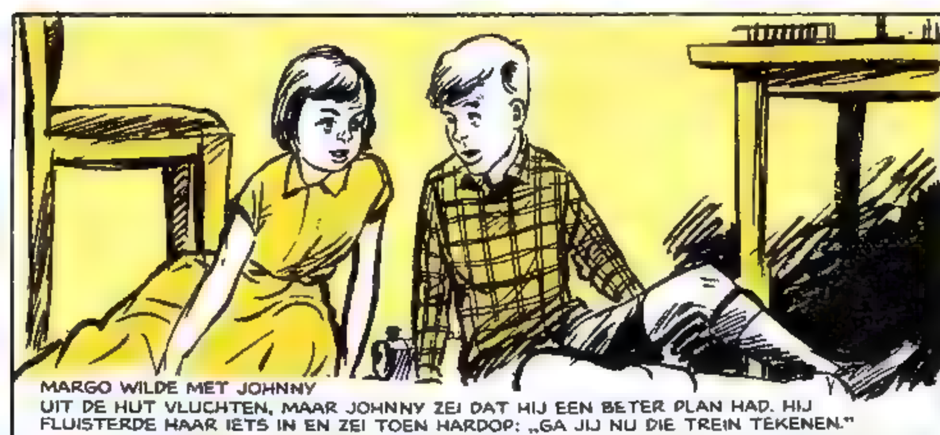

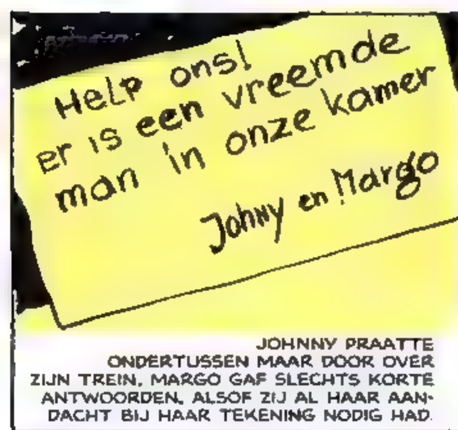

MARGO WILDE MET JOHNNY
UIT DE HUT VLUCHTEN, MAAR JOHNNY ZEI DAT HIJ EEN BETER PLAN HAD. HIJ FLUISTERDE HAAR IETS IN EN ZEI TOEN HARDOP: „GA JIJ NU DIE TREIN TEKENEN."

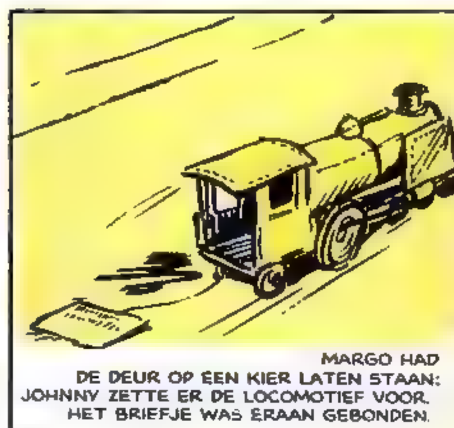

GEHOORZAAM
LIEP ZIJ NAAR DE TAFEL.

DE PASSAGIER LETTE NIET OP HAAR EN ZAG DUS NIET DAT ZIJ GEEN TEKENING MAAKTE, MAAR HAASTIG EEN BRIEFJE SCHREEF

Help ons!
er is een vreemde
man in onze kamer
Johny en Margo
JOHNNY PRAATTE
ONDERTUSSEN MAAR DOOR OVER ZIJN TREIN. MARGO GAF SLECHTS KORTE ANTWOORDEN, ALSOF ZIJ AL HAAR AANDACHT BIJ HAAR TEKENING NODIG HAD.

TOEN HET BRIEFJE MET DE NOODKREET KLAAR WAS, GING MARGO BIJ HAAR BROER OP DE VLOER ZITTEN. JOHNNY WAS IJVERIG BEZIG DE LOCOMOTIEF OP TE WINDEN; HUN GEDWONGEN GAST DACHT DAT ZIJ DRUK AAN HET SPELEN WAREN EN BLEEF RUSTIG ETEN.

MAAR MARGO WIST NOG STEEDS NIET WAT HAAR BROER VAN PLAN WAS.
ZIJ DURFDE HET HEM ECHTER NIET TE VRAGEN, WANT ALS ZIJ SAMEN ZOUDEN GAAN FLUISTEREN, ZOU DE MAN DADELIJK ARGWAAN KRIJGEN.

MARGO HAD
DE DEUR OP EEN KIER LATEN STAAN:
JOHNNY ZETTE ER DE LOCOMOTIEF VOOR.
HET BRIEFJE WAS ERAAN GEBONDEN.

De man van staal

TED EN KEN WAREN HOOPVOL GESTEMD TOEN ZE ZAGEN HOE VLUG DE MAN VAN STAAL ZIJN TAAK UITVOERDE.

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

VERWONDERD PAKTE DE PRINSES DE FOTO, DIE OP DE TAFEL STOND

MAAR, ELSA. HOE KOM JIJ AAN EEN FOTO VAN RUDOLF?

DIE LAG TUSSEN ZIJN SPULLEN. WIST JE NIET DAT HIJ HIER GEWOOND HEEFT?

ANITA STAARDE ELSA SPRAKELOOS AAN. ZIJ BEGREEP ER NIETS VAN.

HIER? AL LANG GELEDEN? EN HOE KWAM JIJ HIER DAN TERECHT?

TOEN RUDOLFS OUDERS WAREN GESTORVEN, MOCHT IK HIER WONEN, OMDAT HIJ TOCH ALTIJD WEG WAS.

ERG VRIENDELIJK!

DE PRINSES VROEG TOEN OF ZE RUDOLF KON VINDEN.

MEESTAL KOMT HIJ AAN HET EIND VAN DE WEEK EVEN LANGS.

DANK JE WEL.

IK BEN NIET VOOR NIETS GEKOMEN. IK ZAL HEM EEN BOODSCHAP STUREN.

RUDOLF, DE JONGE HOUTVESTER, WAS KORT GELEDEN UIT DE GUNST GERAAKT DOORDAT HIJ MISPRIJZEND OVER PRINS ERIK GESPROKEN HAD, VAN WIE IEDEREEN GELOOFDE DAT HIJ DE PRINSES HET LEVEN HAD GERED. TOEN ANITA HOORDE, DAT RUDOLF ZIJN ONTSLAG HAD AANGEBODEN, WILDE ZE HEM SPREKEN

TOEN ANITA WEGGING.

RUDOLF ZAL MORGEN WEL KOMEN. HIJ SPREEKT ALTIJD VOL TROTS OVER DE PRINSES DIE HIJ ALS HOUTVESTER DIENT.

HOUTVESTER! MISSCHIEN KAN IK ZIJN BESLUIT ONGEDAAN MAKEN.

TOEN ZE BIJ DE BOSWEG KWAM, ZAG ZE EEN RUITER NADEREN

DE ADJUDANT VAN ERIK! IK ZAL LANGS EEN ANDER PAD NAAR HET KASTEEL TERUG-GAAN!

DE GRAAF HAD EEN GEGRONDE REDEN OM RUDOLF UIT DE BUURT VAN HET KASTEEL TE HOUDEN. WANT HIJ SCHEEN IETS TE WETEN VAN HET SNODE PLAN OM DE RIJKDOMMEN VAN SYLVANBERG NAAR HILVANIA TE BRENGEN

De geheimzinnige klok

O juffrouw Ricky, wat verheug ik me op dat carnavalsfeest!" zei Tonny Edwards, een grappig blond meisje dat voor het eerst van haar leven een buitenlandse reis maakte.

„Nou, ik ook," antwoordde Ricky glimlachend. „Geloof maar, dat we plezier zullen hebben."

De glanzende vakantiebus van Eurotour snorde vrolijk door Zuid-Frankrijk en reisleidster Ricky had het gezelschap net verteld, dat ze een bezoek zouden brengen aan de stad St. Pierre, waar een groot carnavalsfeest gehouden werd. Ze zat er gezellig over te praten met een groepje meisjes achter in de bus toen Bob, de chauffeur, haar wenkte. Snel liep ze naar voren en vroeg wat er aan de hand was.

„Over een paar minuten zijn we bij het hotel," zei Bob. „Je mag de mensen wel vast waarschuwen."

Ricky knikte en nam de microfoon in de hand.

„Dames en heren," zei ze, „we zijn thans vlak bij Courville, waar we de nacht zullen doorbrengen, omdat de hotels in St. Pierre tijdens de carnavalsdagen altijd overbezet zijn. Morgen rijden we door naar St. Pierre en we zullen al heel vroeg moeten starten. Ik heb ervoor gezorgd, dat we om half acht kunnen ontbijten, en dan vertrekken we om acht uur."

„Hallo! Om half acht ontbijt," kreunde Peter Anderson, een lange, magere jongen die erg op zijn gemak gesteld was.

De andere leden van het gezelschap lachten hem uit. „Dan kom je maar eens een keer wat vroeger uit je bed, luiwammes!" zei een van de meisjes.

Ricky knikte lachend. „Het is het dubbel en dwars waard om er vroeg voor op te staan," zei ze. „Wacht maar eens tot je de beroemde carnavalsoptocht voorbij ziet gaan. Zo iets heb je nog nooit gezien! Er zijn trouwens nog veel meer verrassingen: een dansfeest op het marktplein, kermis en niet te vergeten een fantastisch vuurwerk!"

De bus kwam met knarsende remmen tot stilstand voor een gezellig hotelletje.

„We zijn er," zei Ricky en ze stapte snel uit om vast alles in orde te brengen voor de leden van haar gezelschap.

Later zocht Bob haar op in de hal van het hotel.

„Zeg, Ricky," zei hij, „je vergeet toch niet, dat we toestemming van de politie moeten hebben om morgen met de bus St. Pierre binnen te rijden?"

Ricky schudde haar hoofd. „Nee hoor, dat vergeet ik niet. Ik loop straks even naar het stadhuis om het in orde te maken en dan haal ik meteen de plaatskaarten voor het gezelschap op. O!" riep ze uit, toen ze een blik op haar polshorloge wierp, „nou staat dat nare ding alweer stil. Ik moet het nodig eens naar een horlogemaker brengen."

„Het is één minuut over zes," vertelde Bob haar, nadat hij zijn horloge had geraadpleegd. „Je hebt nog tijd genoeg voor het eten. Ik zou wel even met je willen meegaan, maar ik moet de motor van de bus nakijken, anders krijgen we daar morgen misschien moeilijkheden mee."

„Nee zeg!" riep Ricky uit, „dat zou vreselijk zijn. Stel je voor, dat we pech krijgen en dat we het gezelschap niet naar het carnavalsfeest van St. Pierre kunnen brengen. Iedereen is er gewoon vol van en ik zou het zelf ook niet graag missen. Nee, laat mij maar alleen naar het stadhuis gaan, dan zie ik je straks wel weer."

Ze liep het hotel uit en ging meteen op weg.

Toen ze het marktpleintje was overgestoken, kwam ze langs een restaurant, waar ze al verschillende keren met Bob een kopje koffie had gedronken op hun reizen door Zuid-Frankrijk. De eigenaar van de zaak stond in de deuropening en zodra hij Ricky zag, spleet zijn vriendelijk gezicht open in een brede grijns.

„Ah! Juffrouw Ricky!" riep hij opgewekt. „Wat leuk om u weer eens te zien. Mag ik u een glas heerlijke ijslimonade aanbieden?"

Ricky aarzelde een ogenblik. Eigenlijk moest ze eerst voor de politievergunning en de plaatskaarten zorgen. . . Maar ze wist, dat het stadhuis pas om zeven uur gesloten werd, en ze had dus nog alle tijd.

„Nou graag, monsieur François," zei ze daarom en stapte de gezellige gelagkamer binnen.

Ze was de enige gast van het restaurant, maar ze zat nog maar net van een groot glas citroenlimonade met blokjes ijs te genieten, toen er een jongeman in de deuropening verscheen. Ricky herkende hem

onmiddellijk het was Harry Kels, de jonge reisleider van een andere busonderneming

Hij kwam glimlachend en met uitgestoken handen op haar af.

„Wat een verrassing," zei hij. „Ik liep hier voorbij en ik zag je zitten." Hij nam aan haar tafeltje plaats

Ricky zei niet veel tegen hem Ze had nog steeds niet vergeten, dat Harry Kels haar en Bob tijdens een vorige reis een lelijke poets had gebakken. Maar hij deed net of er nooit iets tussen hen gebeurd was

„Het is mijn eerste tochtje naar Frankrijk," zei hij. „En ik heb me voorgenomen een goede beurt te maken. Er zijn mensen die vinden dat ik te jong ben voor zo'n verantwoordelijke baan, maar ik zeg altijd: het verstand komt erop aan, niet de leeftijd! En mijn verstand is wel in orde."

Ricky vond, dat hij wel erg met zichzelf was ingenomen, maar ze zweeg

„Je zou me een reusachtig groot plezier kunnen doen," vervolgde Harry. „De directie van ons bedrijf heeft me gevraagd een ontwerp voor een reclameplaat te maken," zei hij op vertrouwelijke toon „Ik heb een stuk of wat tekeningetjes op papier gezet, maar nu weet ik niet goed wat ik het best kan insturen. Zou jij ze eens willen bekijken en zeggen welk ontwerp je het aardigst vind?"

„Natuurlijk wil ik dat," antwoordde Ricky. Ze voelde zich een beetje gevleid door zijn verzoek

Harry bedankte haar en haalde een stapeltje tekeningen te voorschijn. Hij stond op, ging achter haar stoel staan en keek over haar schouder mee, terwijl Ricky de ontwerpjes stuk voor stuk bestudeerde. Ricky vond het zo spannend om de aardigste tekening eruit te kiezen, dat ze alles om zich heen vergat. Maar gelukkig schoot haar net op tijd te binnen, dat ze nog iets belangrijks te doen had

„Het spijt me, maar ik zal nu moeten gaan," zei ze. „Hoe laat is het?"

Harry wierp een blik op zijn horloge.

„Half zeven," antwoordde hij

„Weet je het zeker?" vroeg Ricky. „Ik dacht, dat het al later was"

Ze draaide zich om en keek op het kleine klokje, dat vlak achter Harry aan de muur hing De wijzers stonden inderdaad op half zeven en Ricky was gerustgesteld, want ze wist dat het klokje altijd precies gelijk liep.

„Kun je nog vijf minuten blijven?" vroeg Harry Kels

„Goed, maar dan echt niet langer," antwoordde Ricky en ze maakten samen snel een laatste keus uit de tekeningen

„En nu moet ik er als de wind vandoor!" zei Ricky, terwijl ze opsprong. „Ik zie je morgen wel op het carnavalsfeest in St. Pierre."

„Ja, misschien wel,' antwoordde Harry. „Hartelijk bedankt. Je hebt me meer geholpen dan je kunt vermoeden." En Ricky dacht, dat ze een spottende glimlach op zijn gezicht lag.

Ik zal me wel vergissen, dacht ze en haastte zich naar het stadhuis. Maar toen ze er aankwam, kwam ze tot een zeer onaangename ontdekking: het gebouw was gesloten. Terwijl ze op de deur stond te kloppen, werd ze op de schouder getikt door een agent.

„Het stadhuis is gesloten, mademoiselle," zei hij.

„Hoe kan dat nou?" riep Ricky uit. „Het sluit toch pas om zeven uur!"

„Ja zeker, juffrouw. Maar het is al kwart over zeven. Kijkt u maar," Hij wees naar de klok in de gevel van het gebouw

Ricky keek wanhopig om zich heen en zag, dat de klok van de kerktoren in de verte ook op kwart over zeven stond

Ze voelde zich ellendig. Ik begrijp er niets van, dacht ze. De klok van François is altijd gelijk en bovendien was het op Harry's horloge ook zo laat.

Ze liep terug en zag de opgewonden François in de deuropening van zijn restaurant staan

„Juffrouw Ricky!" riep hij. „Ik snap er niets van. Mijn klok is voor het eerst in jaren een half uur achter Kijkt u maar. Iemand moet eraan geknoeid hebben Voor de grap of zo."

Hij zweeg een ogenblik en vervolgde toen: „Die jongeman, met wie u zat te praten. . . heeft die misschien de klok verzet toen ik even achter bezig was?"

„Ik heb het niet gezien," antwoordde Ricky geschrokken

„Er is niemand anders in de gelagkamer geweest, juffrouw Ricky!" riep François verontwaardigd uit „Het moet die jongeman geweest zijn!"

Ricky knikte langzaam

Alles werd plotseling volkomen duidelijk voor haar. Harry had er met opzet voor gezorgd, dat zij te laat kwam om de politievergunning en de plaatskaarten op het stadhuis af te halen Dat verklaarde ook de vreemde spottende glimlach en zijn opmerking, dat zij hem meer geholpen had dan ze kon vermoeden. Terwijl hij achter haar stoel stond, kon hij gemakkelijk bij de wijzers van de klok en toen zij druk bezig was met het bekijken van de tekeningen, had hij snel de grote wijzer een half uur teruggedraaid

Ricky liep met gebogen hoofd terug naar het hotel

„De koningin mag op mijn plaats zitten!" riep Tonny Edwards uit en zo was alles binnen de kortst mogelijke tijd in kannen en kruiken.

„Tjonge, dat is niet zo mooi," zei Bob, toen ze hem vertelde wat er gebeurd was. „Nu krijg je de vergunning nooit op tijd, want het stadhuis is morgen de hele dag gesloten. Ik vraag me alleen af waarom die knaap van Kels die misselijke streek heeft uitgehaald."

„Hij is ontzettend eerzuchtig," antwoordde Ricky. „Hij wil ten koste van alles een goede beurt maken bij zijn directie en nu hij ons heeft uitgeschakeld, zullen de mensen vanzelfsprekend denken, dat zijn busonderneming overal beter voor zorgt dan Eurotour."

„Ja, dat zal het wel zijn," antwoordde Bob teleurgesteld. „Er zijn natuurlijk maar weinig plaatsen in St. Pierre vrij voor toeristen. En nu hij ons om de tuin heeft geleid, denkt hij waarschijnlijk meer zitplaatsen bij de optocht te kunnen krijgen voor zijn eigen gezelschap. Als ik die knaap in handen krijg, is hij nog niet gelukkig. . ."

Ricky beet op haar lip.

„O, Bob," zei ze, „ik heb alles wel lelijk in het honderd laten lopen. Ik vergeef het me nooit. Het hele gezelschap verheugde zich op het carnavalsfeest en nu kan niemand ernaar toe."

Bob probeerde haar te troosten.

„Niet zo somber, Ricky," zei hij opgewekt. „Alles is nog niet verloren. We vertellen nog niemand iets en proberen morgen eerst of we de burgemeester te pakken kunnen krijgen. Misschien kan hij ons helpen."

Ricky knikte hoopvol.

De volgende morgen zaten de vakantiegangers al vroeg in de bus en iedereen praatte opgetogen over het komende carnavalsfeest.

Ik hoop maar, dat we van de burgemeester toestemming krijgen om de stad binnen te rijden, dacht Ricky bezorgd. Anders zal het een vreselijke teleurstelling voor het hele gezelschap zijn.

Ze kwamen bij de grens van St. Pierre en kregen al spoedig te horen, dat niemand de stad zonder speciale politievergunning mocht betreden. Ricky trok haar vriendelijkste gezicht en vroeg of ze dan alleen even de burgemeester mocht spreken en na veel gesoebat kreeg ze daar toestemming voor.

De burgemeester was een korte, dikke man, die haar beleefd, maar niet erg vriendelijk te woord stond.

„Het spijt me reusachtig, mademoiselle," zei hij. „Maar ik kan helaas niets voor u doen. Zelfs als ik u de gevraagde toestemming gaf, zou u er al heel weinig mee opschieten. Want er zijn helemaal geen plaatsen meer op de tribunes voor de optocht en het dansfeest."

„Maar we hebben al weken geleden geschreven of men dertig plaatsen voor ons wilde vasthouden!" zei Ricky.

„Dan had u ze gisteren moeten afhalen, juffrouw," antwoordde de burgemeester streng. „Daar kunnen we nu niets meer aan doen."

Ricky deed haar uiterste best hem te vermurwen, maar de burgemeester werd ongeduldig. Ricky wist niet, dat hij nogal uit zijn humeur was, omdat de carnavalskoningin nog steeds niet aangekomen was.

„Nee! Nee!" riep hij uit. „Het is uitgesloten. St. Pierre is al afgeladen met mensen en alle plaatsen zijn bezet. Dan had u gisteren maar op tijd moeten zijn."

En Ricky ging teleurgesteld terug naar de bus om het gezelschap te vertellen wat er aan de hand was.

Iedereen was natuurlijk erg teleurgesteld en sommige van de reizigers gaven Ricky mopperend de schuld.

Bob probeerde het gezelschap zoveel mogelijk op te vrolijken.

„Ik beloof u, dat we er toch een gezellig uitstapje van zullen maken, dames en heren," zei hij. „We beginnen met een tochtje door de omgeving en misschien kunnen we dan vanmiddag nog eens proberen St. Pierre binnen te rijden. Het

carnavalsfeest duurt tenslotte de hele dag."

Ze reden een eenzame weg af en kwamen bij een lieflijk dorpje, dat aan de overkant van een brede rivier lag. Een houten brug vormde de verbinding tussen de twee oevers; Bob zag een groepje druk gebarende mensen aan de waterkant staan.

„Wat zou er aan de hand zijn?" vroeg Ricky.

Bob haalde zijn schouders op. „Geen idee."

Hij wilde doorrijden, maar plotseling sprong er een man op de weg en stak een hand op.

Bob stopte en stak zijn hoofd uit het raampje.

„Meneer," zei de man, „hebt u misschien nog een paar plaatsen vrij in uw bus? Er is hier zo juist een ongeluk gebeurd en nu zitten we met ernstige moeilijkheden."

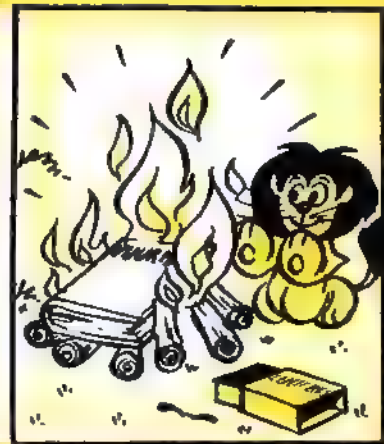
Hij vertelde, dat een half uur geleden een auto uit St. Pierre was aangekomen om de carnavalskoningin en haar gevolg op te halen. De chauffeur had de bocht naar de brug te scherp genomen en was

LEO LEEP

pardoes het water in gereden. Gelukkig had men de man snel kunnen redden, maar de auto lag nog op de bodem van het beekje en nu was er geen enkel voertuig, dat de lieftallige carnavalskoningin naar St. Pierre kon brengen.

„We waren juist zo trots, dat dit jaar een meisje uit ons dorp was gekozen, meneer," besloot de man. „En nu komt ze niet op tijd in St. Pierre voor de optocht."

Ricky was ook uitgestapt en ze zag een eindje verderop een knap meisje in een prachtige jurk staan. Het arme kind had tranen in haar ogen.

„Laten we de koningin naar St. Pierre brengen, Bob," stelde ze onmiddellijk voor. „De reizigers willen vast wel een paar plaatsjes vrij maken."

Ze ging terug naar de bus en legde de reizigers uit wat er aan de hand was. Iedereen vond onmiddellijk, dat ze terug moesten rijden naar St. Pierre om de carnavalskoningin zo gauw mogelijk naar de plaats van het feest te brengen.

De jonge meisjes achter in de bus sprongen spontaan op en boden hun plaatsen aan.

„De koningin mag op mijn plaats zitten!" riep Tonny Edwards uit en zo was alles binnen de kortst mogelijke tijd in kannen en kruiken.

De carnavalskoningin stapte met haar hofdames in en nog geen minuut later had Bob de bus gedraaid en reed met flinke snelheid terug naar de stad.

Harry Kels zat met zijn gezelschap op de tribune van het marktplein, waar de feestelijke optocht voorbij zou komen. De plaatsen die men hen had toegewezen, vielen een beetje tegen. De banken waren erg hard en de zon scheen genadeloos. Hier en daar begonnen mensen te klagen.

Harry Kels probeerde hen te troosten.

„U hebt in ieder geval ruimte genoeg," zei hij. „Daar heb ik voor gezorgd. We zitten hier namelijk niet alleen op onze eigen plaatsen, maar we hebben ook nog de plaatsen die Eurotour had besteld."

Het was een heerlijke dag en iedereen genoot met volle teugen van het indrukwekkende carnavalsfeest.

„O ja?" zei iemand. „Hoe kan dat?"

„Ach, dat heb ik zo voor elkaar gebokst," antwoordde Harry luchtig. „Wij zorgen altijd, dat we Eurotour net een slag vóór zijn. Ik had gehoord dat de reisleidster van de concurrenten te laat was voor het afhalen van de plaatskaarten en toen heb ik ze er maar bijgenomen voor ons. De dames en heren die met de bus van Eurotour zijn gekomen, zullen het carnavalsfeest dus helemaal niet kunnen meemaken."

Hij was nog maar net uitgesproken, toen er een politieman verscheen bij het begin van de rijen banken.

„Dames en heren!" riep hij. „Wilt u even plaats maken!" En hij liep met grote stappen langs de banken, gevolgd door Ricky en haar hele gezelschap.

Ricky liep vlak langs Harry en toen ze voor hem stond, bleef ze even staan.

„Hartelijk dank, Harry," zei ze glimlachend. „Omdat jij zo handig geweest bent, hebben wij de plaatsen gekregen die eigenlijk bestemd waren voor de burgemeester en zijn genodigden."

En terwijl Harry haar nog met open mond van verbazing nastaarde, leidde Ricky haar mensen naar een rij gerieflijke stoelen, die onder een kleurig zonnescherm stonden opgesteld.

„Ik begrijp er niets van," mompelde Harry, toen hij zag, dat de burgemeester Ricky hartelijk verwelkomde.

Maar hij kon ook niet weten, dat de burgemeester uit dankbaarheid voor de tijdige komst van de carnavalskoningin Ricky en haar gezelschap had uitgenodigd plaats te nemen in zijn loge.

Het was een heerlijke dag en iedereen genoot met volle teugen van het indrukwekkende carnavalsfeest.

BILLIE TURF

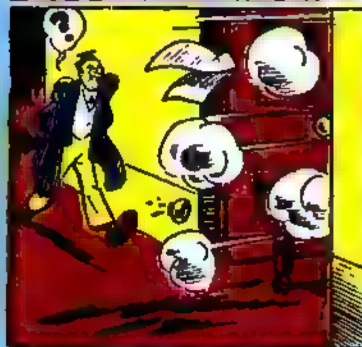
Het dikste studentje ter wereld

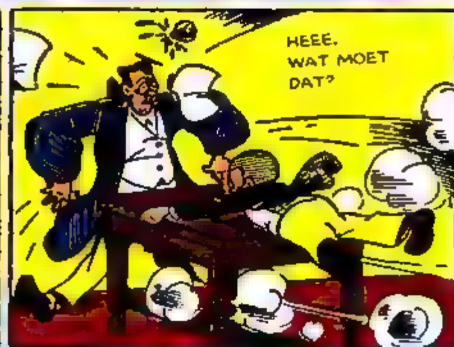

GRIEZELIG AVONTUUR IN EEN LUCHTBALLON

Vele jaren voordat de *Graf Zeppelin* de Atlantische Oceaan overstak (dat gebeurde in 1919), hebben drie Amerikaanse pioniers de eerste poging gewaagd in een ballon de oceaan over te steken. Maar dan in een ballon die niet bestuurbaar was.

Het plan voor de vlucht werd gemaakt door ingenieur John Wise. Het was zijn vaste overtuiging dat een ballon, geholpen door bepaalde luchtstromingen, Europa zou kunnen bereiken. Men moest er slechts voor zorgen, dat de ballon na de start een hoogte van zestienhonderd meter bereikte; de natuur zou dan wel voor de rest zorgen.

Een grote Amerikaanse krant verklaarde zich bereid de kosten van de stoutmoedige poging te dragen. Vele artikelen schreef het blad over de bouw van de luchtballon. Verschillende bekende mensen werden uitgenodigd aan de vlucht

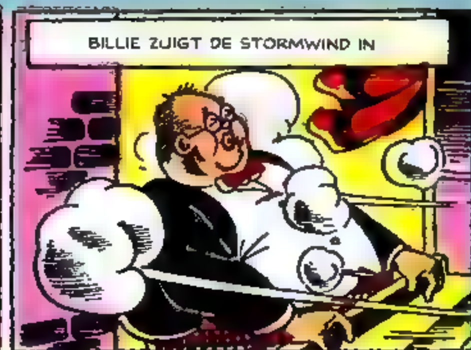
deel te nemen, maar allen bleken juist op die datum, heel toevallig, iets anders te doen te hebben en „waren tot hun spijt verhinderd" de uitnodiging te aanvaarden. . .

Charles Donaldson en Thomas Lunt, twee luchtvaarders, en de journalist Neville Ford zouden nu de enige passagiers zijn.

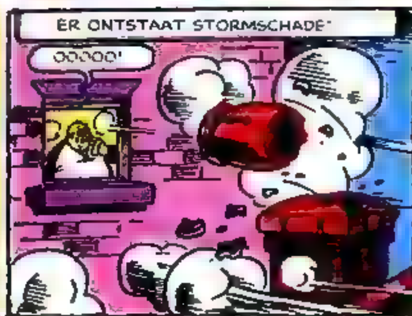
Op 12 september 1871 was de ballon, gemaakt van katoen, henneptouw en een schuitje in de vorm van een reddingssloep (zodat men eventueel ook op het water kon landen), klaar; men kon met de vulling met lichtgas beginnen. Toen de ballon bijna gevuld was, scheurde het weefsel echter van boven tot onder open. . . Er moest een nieuwe ballon worden gemaakt, nu van sterker katoen. Op 6 oktober was dit gebeurd en men kon opnieuw gaan vullen. Het zag die dag zwart van de toeschouwers op het grote terrein in New York vanwaar de start zou plaatsvinden. De ballon was nu zonder ongelukken gevuld: de reis kon beginnen. . .

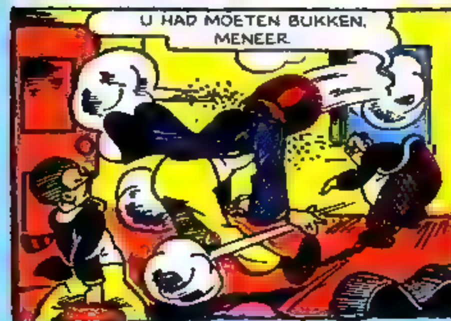

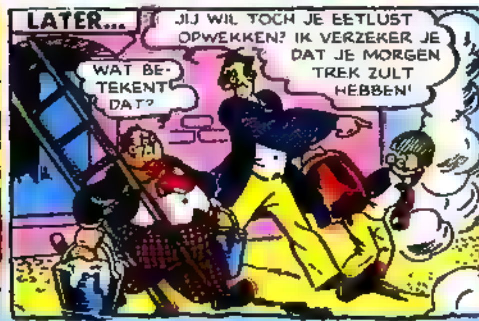

Een plotselinge hevige rukwind veroorzaakte bijna een nieuwe ramp. Maar dank zij de hulp van vele toeschouwers wist men de hevig slingerende ballon meester te blijven.

Eindelijk konden de drie dappere reizigers instappen. Het sein werd gegeven en om ongeveer half tien werd het touw doorgekapt; de ballon steeg omhoog!

Het ging voortreffelijk; zonder mankeren ging de ballon de lucht in en al spoedig was een hoogte van ruim duizend meter bereikt. Na korte tijd zweefde men al op vijftienhonderd meter. De drie mannen lieten een fles champagne openknallen en dronken op het welslagen van „de meest grootse onderneming, die de wereld ooit had aanschouwd"

Maar helaas, enkele minuten later werd de situatie minder rooskleurig: de temperatuur daalde snel en het gas kromp in. De ballon zakte... Donaldson wierp de eerste ballast overboord en de ballon steeg nu tot achttienhonderdzestig meter. Maar de gaszak was en bleef slobberig...

Toch leek het erop, dat de bewering van ingenieur Wise bevestigd zou worden, want de ballon zweefde met een snelheid van zestig kilometer per uur in de goede richting. Maar nauwelijks een uur later was de toestand alweer zorgwekkend. Ondanks herhaald uitwerpen van ballast daalde de ballon steeds meer... het lange ankertouw raakte takken van bomen, vernielde zelfs het dak van een boerderij. Tot overmaat van ramp begon het nu ook nog hevig te stormen en te regenen. Met angstaanjagende snelheid dreef de ballon verder, precies in de richting van een hoge bergtop; als er niet snel iets gebeurde, zou het vaartuig onherroepelijk tegen de berg te pletter slaan.

Alles wat maar enigszins gemist kon worden, werd overboord gegooid, ook de levensmiddelen, die de luchtreizigers bij zich hadden. Langzaam won de ballon nu wat hoogte, precies op tijd om op het nippertje over de bergtop te scheren. De ballon kwam nu in warmere luchtlagen terecht en steeg nu snel tot dertienhonderdvijftig meter. Maar weer begon het te regenen en opnieuw daalde de ballon...

Het was nu: erop of eronder... Donaldson raadde zijn vrienden aan uit de sloep te springen. Toen de ballon rakelings over een glooiend heuvelterrein zweefde, smeten Donaldson en Ford hun laatste bezittingen overboord en waagden de sprong. Zij kwamen er zonder letsel af.

Lunt, die niet tijdig genoeg de sprong had kunnen wagen, dreef onder wilde wanhoopsgebaren met de nu heel wat lichter geworden ballon de hoogte in, in de richting van de oceaan...

Gelukkig, ook voor hem kwam er redding. Een paar kilometer verder was het gevaarte al weer zo ver gezakt, dat het tussen twee bomen beklemd raakte. Lunt kon zich redden door in de takken te klauteren...

Zo eindigde deze niet-geslaagde oceaanvlucht. Pas in 1919, toen de *Graf Zeppelin*, die wel bestuurbaar was, de oceaantocht had volbracht, kon het eerste succes op dit gebied worden geboekt.

Een reis vol avontuur

DOOR ERNEST GRAY

Kapitein Parson liep de scheepswinkel uit en kneep even zijn ogen dicht voor het felle zonlicht. De stoffige straat was vol Chinezen, sommigen in lange, geborduurde mantels, anderen in grijze koeliepakken. Daartussen liepen negers, Indiërs en gebruinde Europeanen.

Boven de daken verrees een bos van scheepsmasten, achter de huizen lag de Gele Rivier; niet te zien, maar des te beter te ruiken. Kapitein Parson baande zich een weg door de mensenmassa in de richting van een steeg tussen twee huizen.

Plotseling bleef hij staan. Uit een der huizen, een herberg, klonk het geluid van brekend glas en vechtende mannen. Dat was in deze buurt niets ongewoons en de kapitein bleef dan ook niet dáárom stilstaan. Hij stopte, omdat hij zijn metgezel kwijt was

„Joe," brulde hij. Woedend keek hij rond en ontdekte toen zijn zoon. Die stond met zijn neus tegen de ruiten gedrukt voor de herberg. Kapitein Parson stormde op hem af en greep hem in zijn kraag

Joe weerde hem af.

„Vader, het is Mac, hij vecht met twee mannen," schreeuwde hij

„De eerste stuurman?" De kapitein duwde Joe opzij, keek door het raam en begon onmiddellijk zijn mouwen op te rollen

„Jij blijft hier staan, begrepen? Maar ik moet hem helpen. Het is dat stelletje ratten van de *Zwarte Joker*, kapitein Sijmen en zijn stuurman Daniels. Ik zal ze leren."

En met deze woorden sprong kapitein Parson naar binnen. Hij haalde uit met zijn stevige arm en even later lag Daniels als een blok op de grond. Kapitein Sijmen, een kleine, dikke man met een bleek, gemeen gezicht, stopte haastig de knuppel die hij in zijn hand hield, in zijn broekzak.

„Hoe kom je aan dat gezelschap?" brulde kapitein Parson tegen zijn stuurman, terwijl hij nog hijgde van inspanning.

„Ik heb ze niet opgezocht," antwoordde Mac verontwaardigd. „Ik zat hier rustig mijn biertje te drinken, toen zij bij mij kwamen zitten en zeiden, dat zij eerder in Londen zouden zijn dan wij, ook al hadden we een voorsprong van vijftig mijl"

„Het rode haar van uw stuurman, kapitein Parson, bewijst wel dat hij een heethoofd is," begon kapitein Sijmen en hij wees op de vuurrode krullendos van Mac. „Let u dus niet te veel op zijn woorden."

Maar kapitein Parson had niet naar hem geluisterd.

„Wat zeiden ze toen?" vroeg hij gespannen.

„Terwijl ik een slok uit mijn glas nam, sloeg die reus met zijn zwarte baard" — Mac wees met zijn duim op Daniels, die nog steeds op de grond lag — „mijn glas uit mijn hand. Nou, en toen werd ik kwaad en stond op, maar de kapitein sloeg met een fles." Mac besloot zijn verward verhaal en kapitein Parson keek Sijmen eens aan.

„Dat is precies wat men van u kan verwachten. Als men u uw zin niet geeft, gaat u gemene streken uithalen. U had liefst gezien dat mijn stuurman in het ziekenhuis was terechtgekomen. Maar dat is mislukt. Over twee dagen varen wij de Gele Rivier af."

„Met mijn thee." Kapitein Sijmen kon zijn mond niet langer houden.

„Ik heb Lao-Tse een goede prijs betaald. Maar u wilde het onderste uit de kan en kreeg het lid op de neus. U wilde de thee goedkoper hebben en thuis de gewone hoge prijs vragen. Het verschil steekt u in uw zak, ik ken uw kunstjes." Kapitein Parson pakte zijn stuurman stevig bij de mouw.

„Kom, we gaan."

Met Mac aan de ene kant en Joe aan de andere wandelde kapitein Parson naar zijn schip, de *Sabina*. Even zag het

ernaar uit, dat Joe opnieuw ruzie zou veroorzaken, toen hij aan de lange vlecht van een Chinees trok. Hij had er spijt van zo gauw hij het gedaan had; de Chinees keek verontwaardigd, kapitein Parson gaf zijn zoon een draai om zijn oren en sleepte hem mee, verzuchtend, dat hij blij zou zijn als hij weer in volle zee zat.

In de herberg had intussen kapitein Sijmen een emmer water leeggegooid over het hoofd van zijn stuurman, die kreunend ging zitten

„Word wakker, idioot," siste de dikke kapitein.

Daniels strompelde naar een tafeltje en liet zich voorzichtig op een stoel zakken.

„Nu zijn ze weg. Maar wij móéten vroeger in Londen zijn. Ten koste van alles." De kapitein zuchtte. „We hebben nog één kans. Als Parson uitzeilt, zullen wij de loods tegenhouden en in zijn plaats een van onze eigen mannetjes sturen."

„Maar wij hebben geen Chinezen aan boord," mompelde Daniels. De vette man tegenover hem keek hem strak aan, nam zijn bierglas op en dronk het leeg

„Luister. Bill Davies lijkt op een Chinees. Zijn moeder is hier geboren. Als we hem verkleden, wie zal er dan achter komen dat hij niet de loods is? En dan nog iets. Kapitein Parson heeft matrozen te weinig. We zullen hem Burgers sturen. Die doet alles voor mij, sinds ik iets weet waarvoor hij in de gevangenis kan komen."

Twee dagen later zeilde de *Sabina* de haven uit. Alle thee lag in de ruimen en een kleine, dikke Chinees stond aan het roer. De loods.

Joe stond een eindje van hem vandaan. Zijn handen jeukten. Zo'n mooie, dikke staart had hij nog nooit gezien. Wat zou hij er graag eens aan trekken

De *Sabina* passeerde de *Zwarte Joker*, die traag heen en weer wiegde. Het was een prachtig schip, zwart geschilderd met zilveren figuren. Zijn masten stonden fier overeind met de stralend witte zeilen op de ra's gewikkeld. Niemand vertoonde zich aan boord, terwijl de *Sabina* de Gele Rivier afzakte, die vol zandbanken, vissersbootjes en bakens lag.

Kapitein Parson liep nerveus op de brug heen en weer Reeds tweemaal had het schip bijna een zandbank geraakt.

„Laat peilen met het lood," beval hij zijn stuurman. En toen een der matrozen met het koord, waaraan het peillood vastzat, naar de voorplecht liep, kon Joe zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen. Op zijn tenen sloop hij naar de loods, stak een trillende hand uit en gaf een ruk aan de vlecht. Tot zijn grote verbazing liet deze los; Joe stond met de lange staart, waaraan een mutsje vastzat, in zijn hand.

Op hetzelfde ogenblik riep de matroos op de voorplecht: „Diepte twaalf voet, diepte vijf voet, zandbank voor de boeg."

Kapitein Parson sprong op het stuurwiel af en draaide er als een razende aan. De „Chinese" loods slaakte een kreet en dook over de reling van de *Sabina*, die met een schok naar rechts zwenkte, terwijl de zeilen wild klapperden. Zwarte modder borrelde naast het schip omhoog, maar de *Sabina* liep niet vast. Zij kon de reis voortzetten. Joe was verdwenen, bang voor zijn vader, die hem echter deze keer dankbaar was.

Tegen de avond was de *Sabina* in volle zee en in het matrozenverblijf werd druk gepraat over het lot van de loods.

„Jullie moeten maar op mijn woorden letten," merkte een droefgeestige stem op. „Deze keer wordt het een ongeluksreis. Het is slecht begonnen."

Een kogelronde matroos keek de spreker aan.

„Jij heet Burgers, hè? En jij hebt op het laatste ogenblik aangemonsterd?"

„Enne . . . steek dit pistool in je zak. Als de geest weer verschijnt, schiet je hem neer."

„Die grappenmaker van daarnet heeft die staart natuurlijk gedragen. Als ik hem vind, zal het hem berouwen dat hij ooit is geboren."

Maar de speurtocht over het schip was vergeefs. Niemand en niets werd er gevonden. Veel tijd was er trouwens ook niet, want er stak een storm op.

„Tyfoon," merkte de eerste stuurman tegen kapitein Parson op, die zorgelijk naar de inktzwarte hemel keek Tyfoon, dat betekende gevaar, onberekenbare stormen, dagenlang.

Juist op tijd had hij wat zeilen laten vieren, want even later sloeg de eerste huizehoge golf over het dek, iedereen doorwekend. Het was het begin van een dagenlange worsteling tegen de elementen.

Ondertussen was de geest nog tweemaal verschenen. De derde maal, de storm woedde toen al bijna een week, werd haast rampzalig voor de *Sabina*. De man aan het roer liet van schrik het stuurwiel los en kon het niet meer in zijn oude stand terugbrengen. Het schip kwam half dwars te liggen en kapseisde bijna. De grote ervaring van kapitein Parson voorkwam een ramp. Samen met zijn tweede stuurman bracht hij de neus van het schip weer in de wind.

Mac, die met zijn matrozen razendsnel de zeilen had laten vieren, kwam daarna melden, dat de voormast was gebroken

„Laat de timmerman onmiddellijk aan het werk gaan," commandeerde kapitein Parson, brullend boven het geloei van de storm. „Enne. . . steek dit pistool in je zak. Als de geest weer verschijnt, schiet je hem neer." Hij gaf Jones er ook een.

„Ik doe het liever met mijn blote vuisten," antwoordde Mac, het pistool in zijn zak stekend. „Maar het geeft mij toch een veilig gevoel, nadat er zo juist een pikhaak uit de lucht is komen vallen, rakelings langs mijn hoofd."

Met man en macht begonnen de matrozen aan de reparaties van de mast en een paar gescheurde zeilen; ze waren er nauwelijks een dag aan bezig, of er doemde in de verte een schip op

Kapitein Parson en stuurman Mac zagen het langzaam maar zeker dichterbij komen.

„Het is de *Zwarte Joker*," gromde de kapitein tussen zijn tanden

„Kapitein Sijmen heeft zijn lading gekregen en wil nu het eerst in Londen zijn. Die *Zwarte Joker* is een snel schip in dit weer," antwoordde Mac. Het nieuws verspreidde zich snel en iedereen, die maar even vrij was, hing over de reling om te zien hoe de mededinger de *Sabina* inhaalde. De matrozen mopperden, maar de *Zwarte Joker* zeilde zo trots over het woelige water, dat er een gejuich losbrak, toen het schip voorbij zeilde. Kapitein Sijmen stond op de brug en hield zijn scheepsroeper voor zijn mond.

„Slecht weer voor zondagszeilers, kapitein. Wij zullen de groeten doen in Londen," riep hij

Kapitein Parson zweeg. Joe stond wanhopig naast hem. „Nu halen we ze nooit meer in." De kapitein keek hem aan.

„Wacht maar af Morgen zijn we klaar met de reparaties en als het dan wat rustiger weer wordt, jongen, dan zul je wat zien. Vergeet niet, dat de *Sabina* een dame is, die er niet tegen kan

„Ja zeker, als jou dat wat aangaat," gromde de droefgeestige.

„Zo zo. Nou, 't is maar, dat je het weet, maar wij houden hier niet van zulke praatjes." En de kogelronde matroos knikte Een oude zeeman grinnikte en krabde eens in zijn haren. „Dat doet mij denken aan die Amerikaanse matroos, die we eens aan boord hebben gehad," begon hij. „Het was een bleke vent, hij leek wel wat op jou, Burgers. In ieder geval, hij maakte ons altijd bang en niemand wilde met hem op wacht staan. Dan stond hij op de brug, over de zee starend en in zichzelf mompelend. Wij dachten altijd dat hij een moord had begaan, maar het bleek dat hij de laatste keer, dat hij aan wal was geweest, een bad had genomen."

Alle matrozen barstten in lachen uit, maar Burgers was na het woord „moord" opgesprongen en weggerend.

De volgende nacht werd Joe wakker door geschreeuw op de brug. De *Sabina* slingerde heen en weer. Hij sprong uit zijn bed en rende achter zijn vader aan

Op de brug stond Mac aan het roer te draaien en de tweede stuurman, Jones, schudde een matroos aan zijn schouders heen en weer

„Waarom liet je het roer los?" Jones was wit van woede.

„Ik zag die Chinees. . . die Chinese loods. . . hij liep over het dek en verdween in de kombuis. . . o. . ." De zeeman sloeg zijn handen voor zijn gezicht. „Het was een geest."

„Zoek alles direct na," beval kapitein Parson, „en Joe, kom jij eens hier. Heb jij soms weer wat uitgehaald."

„Nee, vader, echt niet, ik lag in mijn kooi." Joe was echt verontwaardigd

„Waar heb jij de vlecht gelaten van die Chinees?" vroeg zijn vader

„Ik weet het niet. Ik liet hem van schrik vallen en ben toen meteen weggerend."

„Die moeten we ook vinden," merkte kapitein Parson op

dat ze geslagen en gebeukt wordt. Maar als een lief briesje in haar zeilen fluistert, dan zeilt ze als geen ander schip."

Zó was het. Twee dagen later zeilde de *Sabina* ter hoogte van Java in de richting van Kaap de Goede Hoop. Het weer werd kalmer en toen de Kaap eindelijk in zicht kwam, had de wind niet gunstiger kunnen zijn. De *Sabina* schoot als een snelle vogel over de zee, zeilde om de Kaap heen en daar. . . aan de horizon lag de *Zwarte Joker*. Wat kapitein Sijmen ook deed, zijn zware schip weigerde op te schieten. De bemanning van de *Sabina* kon dan ook niet nalaten honende woorden naar de tegenstanders te roepen, toen zij hen voorbij zeilde.

De voorsprong werd steeds groter; pas in de Golf van Biskaje, waar een storm opstak, kon de *Zwarte Joker* weer wat dichterbij komen.

Toen, op een nacht, werd Joe plotseling wakker door geritsel in de hut. Hij stak zijn hoofd uit zijn kooi en zag een donkere schim op het bed van zijn vader afsluipen. Joe gaf een schreeuw en sprong op de schim af. Tot zijn schrik kon hij alleen een vlecht grijpen, maar zijn vader was intussen wakker geworden, had zich razendsnel opgericht en zijn vuist uitgehaald. Even later lag de schim kreunend op de grond.

Op hetzelfde ogenblik kwam Mac binnenstappen met een lamp in zijn hand.

„Kunt u even boven komen," begon hij, stopte toen plotseling en boog zich over de man op de grond. „Ha ha," mompelde hij, „de Chinese geest met een mes. Ik geloof, dat het geheim zijn oplossing nadert."

Weer klonken voetstappen en nu kwam de tweede stuurman binnen.

„Ja, Jones, we komen," zei Mac al, voordat Jones iets had kunnen zeggen.

Op het dek stonden een paar matrozen, die Burgers in hun midden hadden.

„Ik heb hem in de kombuis betrapt, kapitein," vertelde de dikke kok. „Daar slaap ik, sinds er de laatste tijd zoveel gestolen wordt. Maar voordat hij binnenkwam, hoorde ik, dat hij tegen iemand zei naar uw hut te gaan om u te vermoorden."

Kapitein Parson knikte.

„Gelukkig, dat die iemand er niet in geslaagd is. Maar wat heb jij te vertellen?" riep hij, zich tot Burgers wendend.

„Ach, ik zal het maar opbiechten," zei deze. „Kapitein Sijmen kan me nu toch niet meer betalen. Hij heeft mij bij u aan boord gestuurd om Davies te helpen. Dat is de man die nu beneden ligt. Davies had zich verkleed als Chinese loods, maar hij was niet verdronken toen hij overboord was gesprongen. Hij had zich aan een touw vastgeklemd en terwijl jullie zo druk bezig waren bij die zandbank, heb ik hem omhoog gehaald en hem aan boord verstopt. De hele reis heeft hij in zijn schuilplaats gezeten. Af en toe is hij eruit gekomen om een pikhaak te gooien of om eten te stelen."

„Zo, dus dergelijke methoden gebruikt kapitein Sijmen om de race te winnen." Kapitein Parson keek Burgers aan. „Hoe weet jij eigenlijk, dat Sijmen je niet zal betalen?"

De eerste stuurman pakte hem bij de mouw en wees over het water. Daar, in het zilveren maanlicht, lag de *Zwarte Joker*, hulpeloos, de grote mast hing scheef tegen de voormast. Kapitein Sijmen had te veel gevergd van zijn schip, het was eraan te gronde gegaan.

Twee dagen later voer de *Sabina* de haven van Londen binnen, waar de bemanning, met de kapitein en Joe aan het hoofd, gehuldigd werd voor de snelle reis vol avontuur en voor de ontmaskering van de misdadigers.

Toen een paar dagen later ook de *Zwarte Joker* de haven binnen „strompelde", was er slechts één erewacht, bestaande uit politiemannen, die kapitein Sijmen en zijn stuurman arresteerden.

WAARD OM TE WETEN

DIEREN HEBBEN VOORGEVOEL

Dieren kunnen soms een merkwaardig voorgevoel hebben. Dit ondervonden enkele jaren geleden de monniken in het beroemde klooster op de Sint-Bernard, toen zij erop uit wilden trekken om gestrande reizigers behulpzaam te zijn. Maar de monniken konden, wat zij ook probeerden, hun grote en beslist niet bang uitgevallen sint-bernardshonden niet bewegen het klooster te verlaten. Noodgedwongen bleef men toen maar in het gebouw. De verklaring van het raadselachtige gedrag van de honden liet niet lang op zich wachten: een lawine, zoals men daar nog nooit had meegemaakt, barstte los en bedekte zelfs een groot deel van het klooster. Zonder twijfel zou iedereen door de lawine getroffen zijn en een afschuwelijke dood gestorven, als het voorgevoel van de honden de monniken niet in het klooster had gehouden. . .

Boeren weten uit ondervinding, dat koeien in de wei dicht bij elkaar gaan staan, kort voordat het gaat onweren. Ook vogels gedragen zich anders, als er storm op komst is. Zij vliegen dan naar hun nesten of verbergen zich onder de bladeren van een boom.

In de Italiaanse stad Turijn heeft men ook eens een sterk staaltje beleefd van voorgevoel bij dieren. Bij de opvoering van een operette moesten kippen en geiten over het toneel lopen. Tot dan toe had men hiermee geen moeite gehad, maar op de bewuste avond in Turijn liep alles mis; de geiten waren zenuwachtig en liepen herhaaldelijk tegen de acteurs en actrices op; de kippen fladderden heen en weer en bleven geen ogenblik, zoals ze anders altijd deden, op de stokken zitten. Totdat plotseling de doordringende kreet „brand" werd gehoord. . . Zonder dat iemand er erg in had, was er brand uitgebroken in een van de kleedkamers en langzaam was het vuur doorgedrongen tot aan het toneel.

Nu wist men, waarom de geiten en kippen zo nerveus waren geweest. . .

VERGIF ALS MEDICIJN

Slangegif is gevaarlijk. Een beet met de scherpe tanden van een slang kan de dood van het slachtoffer ten gevolge hebben. Maar zoals men weet gebruikt de wetenschap het gevaarlijke goedje ook; als het op de juiste manier en in de goede hoeveelheid wordt gebruikt, kan slangegif als geneesmiddel dienen. Dat is echter geen ontdekking van onze tijd; de oude Egyptenaren moeten er, meer dan twintig eeuwen geleden, reeds van op de hoogte geweest zijn. De slangen die tegen sommige ziekten gebruikt werden, had men vooraf op speciale manier gevoed; daardoor beten ze niet zo fel en werd de uitwerking van het vergif verzwakt.

WIE PUZZELT ER MEE?

DE ONEERLIJKE BEDIENDE

Een juwelier moest zijn bediende met een verzameling kostbare ringen naar een dame sturen die er een wilde uitzoeken. De dame moest dadelijk kunnen zien of de bediende alle ringen bracht welke de juwelier had meegegeven en daarom had hij een speciale manier van verpakken bedacht. In een doos met negen vakjes legde hij een brief in het middelste vakje; in alle andere vakjes plaatste hij vier ringen. Zodat de dame in de buitenste vakjes overal (van boven naar beneden en van links naar rechts) twaalf ringen kon tellen. Dat schreef hij in de brief. De bediende maakte de brief echter open, dacht er eens goed over na en stal vier ringen. De andere wist hij echter zo te leggen dat het toch met de brief klopte; de dame kon dus toch nog in de buitenste vakjes twaalf ringen tellen.

Hoe had de oneerlijke bediende dat klaar gekregen?

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Ja of neen?

1 Ja, pinguïns treft men (behalve in dierentuinen) alleen aan de zuidpool aan.

2 Neen, niet alle slangen zijn gevaarlijk; de gifslangen wel en ook de grote soorten, die hun prooi dooddrukken.

3 Ja, rijst wordt ook in Europa verbouwd. Bijvoorbeeld in Italië en Spanje.

4 Neen, de Donau mondt in de Zwarte Zee uit.

5 Neen, de lente begint alleen op het noordelijk halfrond op 21 maart. Op het zuidelijk halfrond op 21 september.

6 Ja, in Europa zijn nog werkende vulkanen. Bijvoorbeeld de Etna en de Vesuvius.

7 Neen, want Groot-Brittannië omvat Engeland, Wales, Schotland, Noord-Ierland en nog enkele kleine eilanden. Engeland is een deel van het hoofdeiland.

8 Ja, alle insekten die volwassen zijn, hebben zes poten. Spinnen, die acht poten hebben, zijn dus geen insekten.

9 Ja, vitaminen zijn voor onze gezondheid onmisbaar in ons voedsel.

10 Neen, niet alle diamanten worden voor sieraden gebruikt. Men heeft ze bijvoorbeeld nodig voor sommige boren en voor glassnijders.

Tovervlechtwerk

```
   P     IJ    B
P  E  N  S  E  E  L
   N     W     D
IJ S  W  A  F  E  L
   E     F     L
B  E  D  E  L  E  N
   L     L     N
```

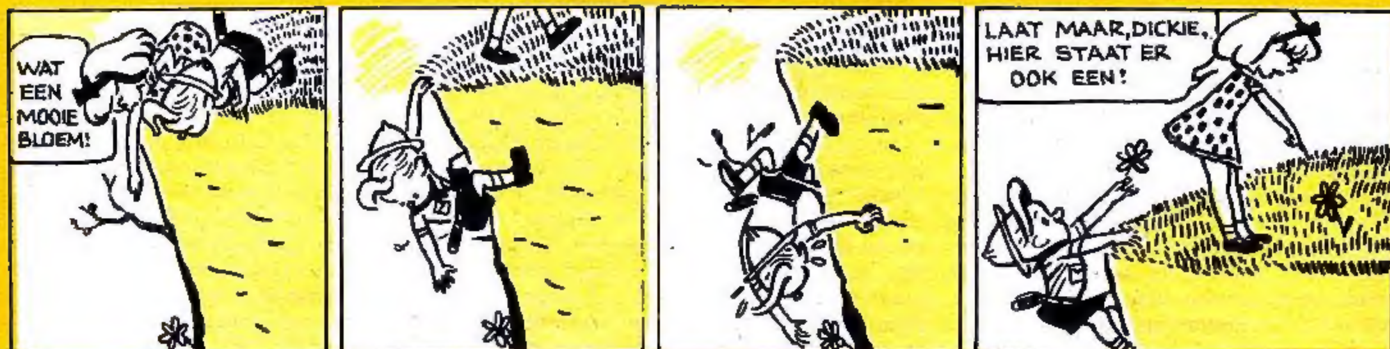
Voorzetraadsel

P A P I E R
P A U W
P A R E L
P A T R O O N
P A S T E L

Woordrebus

Z - (ONDER) - L - (IN) - G, dus: zonderling

DICKIE DAPPER

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

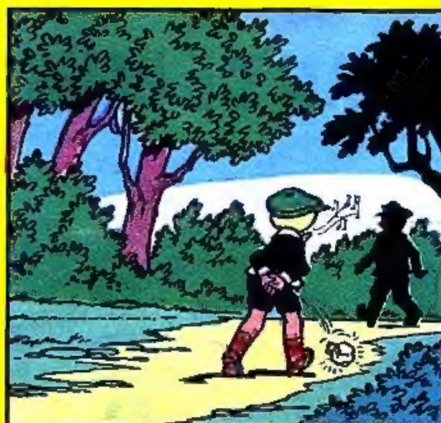

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.